

(Παράδεισι της Βρεττανίας)

Σε μιὰ μικρή πόλι της Βρεττανίας, ζούσε εδώ κ'έκατον πενήντα χρόνια, μιὰ νέα μ'εξαιρετική ομορφιά, κόρη δύο ηρωικών γέροντων, που τὴν είχαν μονακόμωτο κωμαίω καὶ παρηγορητοῦ τους.

Ἡ Σωσάνα—ἔτσι λεγόταν ἡ μοναχοκόρη— ἦταν σωστή καλλονή, προικισμένη μ' ἕλες τις χάρες τοῦ κόσμου καὶ ζωνένας ἄνδρας δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἰδί, χωρίς νὰ αισθανθῆ παράφορο ἔρωτα γι' αὐτή.

Ἐίχε τὴν ἑσπέρη κ' ὄνειρεμένη ομορφιά τῶν εἰκότων πορφύραναι οἱ παλιοὶ ζωγράφου κ' ἡ φωνή της ἔμοιαζε μὲ τραγούδι, γρη῏ο μελωδία. Κάθε μέρα, κατὰ τὰ ἑπιμερόματα, ἔδωκε ἀπ' τὸ σπῆ, συντροφικῶς ἀπὸ τὴ μητέρα της ἢ τὴν ὑπέρτερα, καὶ πῆγανε στὴν ἀμμουδιά, ὅπου τῆς ἄρεσε νὰ ὀνειροπολῆ κοντὰ στὸν φλοίσβο τῶν κυμάτων.

Στὸ διάβα της, οἱ κατὲς σταματοῦσαν κ' ἔβγαζαν τοὺς αὐτοφύους τῶν, σὺν νὰ περνοῦσε μπρῶς στὰ θαμπωμένα μάτια τους τ' ὄραμα τῆς Παγαγίας, κ' ὀλοι θαύμαζαν τὸ λογιεὶ κομῆ της.

Τὰ ἔξαίτια γαλανὰ μάτια τῆς Σωσάνας ἔθιμαζαν στοὺς κατὲς τὰ μακρονὰ ταξείδια τους στὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς.

Ἄλλ' ὄχι, καμμιά γυναίκα τῆς Ἀνατολῆς, ἄκομα κ' αὐτὴ ποὺ λογαριαζόταν γιὰ ὀμορφότερη, δὲν εἶχε τὸ θαυμάσιο χροῖμα τῶν μαλιῶν τῆς Σωσάνας, τὴ λεπτότητα τοῦ χαμογέλιου της, στὸ ὅποιο ἔπλεξε μιὰ γλυκεῖα μελαγχολία καὶ τὴς καλλιτεχνικῆς γραμμῆς τῶν καλοκαυμονῶν της χειρῶν.

Μονάχα ἓνα νέο κωτόπουλο δὲν μιλῶσε γιὰ τὴ Σωσάνα, ἀλλὰ κἀθε φορά ποὺ περνοῦσε μπρῶς τῶν ἡ πεντάμορφη κόρη, ἔσκυβε τὸ κεφάλι του καὶ βυθίζεταν σὲ σὺλληθι βαθειά.

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πόλι, ποὺ κατοικοῦσε ἡ Σωσάνα, μέσα σ' ἓνα πύργο μ' ὀχιρῆς ἐπιείξεις, ζούσε μιὰ ἀρχαία οἰκογένεια ευγενῶν ποὺ εἶχαν ἔναν γιν, τὸν κόμητα Ἰάκωβο, ἄρχοντα ἀπὸ τοὺς πῶ πλοῦσιους καὶ δυνατοὺς.

Ὁ Ἰάκωβος ἦταν πονόητος, σαλαχιζόταν κ' ἔλειοσε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους καὶ τ' ὄνομά του ἦταν γνωστὸ σ' ὀλη τὴν περιφέρεια γύρω.

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Ἰάκωβος γύρισε ἀπ' τὸ κεντῆ, μιὰν μὲ κἀποσους φίλους του, ἄκουσε γὰ νῆσαν λόγο γιὰ τὴν ἔξαιτια καλλονὴ τῆς Σωσάνας. Μιλῶσαν γι' αὐτὴ σὺν γιὰ μιὰ νεράϊδα κ' ἡ περιέργεια τοῦ κόμητος γεντήθηκε ἱσπεθολικά ἀπὸ τοὺς ἐπαίτους ποὺ τῆς ἔκριναν οἱ φίλοι του καὶ θέλησε νὰ τὴν ἰδῆ ἀπὸ κοντὰ.

Τράβηξε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀρρογαλιά, ὅπου συνήθιζε νὰ πηγαίνει κάθε μέρα ἡ Σωσάνα, καὶ μῶλις τὴν ἀντίκρισε θαυτοῦθηκε ἀπ' τὴ κάλλη της κ' ἔμεινε ἐκστασιακός.

Τὸ θεῖο αὐτὸ πλάσμα τοῦ κυριεῖς μὲ μιὰς τὴν εἰσαίσθητη καρδιά καὶ τοῦ κλεφετε δὴ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του.

Κι' ἔτσι ἀμέσως, μῶλις γύρισε στὸν πύργο του ὁ νεαρὸς κόμης, ἔβλεπε στὸν πατέρα του νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ γιὰ νύφη τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἰακώβου, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε ἱσπεθολικά, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, πῆγε στὸ σπίτι τῆς Σωσάνας, τὴ ζήτησε γιὰ γυναίκα τοῦ γιου του κ' οἱ γέροι γονεῖς τῆς κόρης δέχτηκαν πρόθυμα τὴν τιμητικὴ αὐτὴ προζενειά.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸν ἀρραβῶνα ποὺ ἀντάλλαξαν μέσα στὴν ἴδια βραδιάδα, ὁ ἔρωτευμένος κόμης πῆγανε κἀθε μὲ στὴ μνηστὴ τοῦ καὶ μιλῶσε μὲ τὸν πλέκοντα ὄνειρα χροῖα γιὰ τὸ μέλλον. Τῆς ἀγόραξε ὄραια σπολιδία, ἰδίως δὲ τὸ νυμφικὸ τῆς φῶρεμα ἦταν βασιλικό...

Ἡ μέρα ποὺ εἶχε ὀρισθεῖ γιὰ τὸ γάμο τους ἐπλησίαζε καὶ ἡ εἰδησι εἶχε κοινωσιπεθῆ παντοῦ, σ' ὀλους τοὺς κατοίκους ποὺ περιέμεναν ἀνυπόμονα τὴν πλοῦσα τελετῆ.

Ἐνα βράδν ὁ Ἰάκωβος, ἀφοῦ ἔμεινε

ἀρκετὰ κοντὰ στὴ μνηστὴ του, γύρισε ἀργὰ στὴν κατοικία του, κιντᾶζοντας τ' ἀστέρια καὶ ψηθφίζοντας τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του.

Γιὰ νὰ συντεμῆμῃ τὸ δρόμο του, λοζοδρομήσε καὶ μῆτῃζε μέσα σ' ἓνα πικρὸ δάσος. Καθὼς προχωροῦσε, ἔβλεπε τὴ ὄρα νὰ λάμπουν μακρονὰ τὰ κἀκομα φωτὰ τοῦ πύργου, ποὺ τ' ἄναβαν ἔνα—ἓνα ἡ ἱσπεθέρειες ἄμα νύχτωνε.

Ἐξαίτια ὁ ἀμέριμος κόμης, ἐνὼ πῆγανε τραγουδῶντας τὴν ἔρωτικὴ χαρὰ ποὺ τὸν πλημμύριζε, ἀρῆσε μιὰ δυνατὴ κραγιὴ κ' ἔπεσε κἀπογῆς ἀνάσθητος!...

Πέρασε κἀποσὴ ὄρα... Οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου ἄρχισαν ν' ἀνησιχτοῦν γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ νέου κ' ἔστειλαν ἀνθρώπους νὰ ρωτήσουν ἀπὸ σπῆ τῆς μνηστῆς του.

Ἐπειδὴ ὄμως δὲν τὸν βροῖκαν, ὅπως περιέμεναν, ἔκει, ἀνησιχῆσαν ἄκομα περισσότερο κ' ἄρχισαν νὰ τὸν γυριεῖν παντοῦ, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ περῶσῃ.

Ποῦθενά ὄμως δὲν μπορούσαν νὰ τὸν βροῦν καὶ μόνο τὸ πρῶτ' ἡ κάλησαν τὸ πᾶμα τοῦ ἀμῶρου νέου μέσα στὸ δάσος κἀποκατωμένε καὶ ἔπαλιωμένο πάνω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ φύλλα.

Ἡ δυστυχισμένη Σωσάνα λυπηθῆκε πολὺ γιὰ τὸν τραγικὸ γὰ τοῦ ἀρραβωνιαστικῆς καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ νύθῃσε στὰ μαύρα.

Οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ μετρώσουν τὴν ἀπῆραντὴ θλίψη της, ἔστειλαν μακρονὰ σὲ μακρῶς συγγενεῖς τῶν, ἀπ' ὅπου γύρισε μὲ τὴν πῆγη τῆς καρδιάς της γατριεμένη, ὅπως φανόταν.

Σὲ λίγο καιρὸ, παρουσιᾶστηκε στὸ σπίτι τῆς νέας ἓνας νεαρὸς εὐγενῆς, πλοῦσιος καὶ ὄρασις, σὺν τὸν πεθαμένο κόμητα, καὶ ζήτησε τὸ χέρι της, ἀλλὰ ἡ Σωσάνα δὲν θέλησε νὰ τοῦ ἀπανθῆ ἀμέσως καὶ τοῦ ζήτησε κἀποια προθεαμία.

Ὁ νέος ὄμως ἐπέμενε τόσο πολὺν καὶ φανόταν τόσο ἔρωτευμένος μὲ τὴν, ὅσπε ἡ κόρη γιὰ νὰ μὴν τὸν κἀμῃ δυστυχισμένο μὲ τὴν ἀρῆσι τῆς, δέχτηκε ν' ἀρραβωνιασθῆν.

Ἔτσι, σιγά—σιγά ἡ χαρὰ κ' ἡ εὐτυχία γύρισαν ἔξανά στὴ θλιμμένη καρδιά τῆς Σωσάνας, ποὺ εἶχε ἔχρασει πειρᾶ ἐντελῶς τὸν πεθαμένο ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

Ἡ μέρα τοῦ γάμου τῆς ὀρίστηκε γιὰ τὴν ἐρχομένη ἄνοιξη κ' ὁ καιρὸς δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ. Ἡ τελετῆ προκημυτώσε λαμπρὴ καὶ πολλὰ κἀράβια ἔμειναν ἐπιτήρηδες στὸ λιμᾶν γιὰ νὰ γιορτάσουνε τὸ γάμο τῆς πανμόρφης κόρης.

Ἄλλὰ τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, κοντὰ τὸ βράδν, μιὰ ἀπαίτια εἰδησι διαδόθηκε ἀπὸ σπῆ σὲ σπῆ ἀπὸ τὴν μικρὴ πόλι.

Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Σωσάνας εἶχε δολοφονηθεῖ, καθὼς ἔδωκεν ἀπ' τὸ σπίτι τῆς νέας καὶ, παρ' ὀλες τῆς ἔρηνειες ποὺ ἐπαλοκλήθησαν, ὁ ἔνοχος δὲν ἀνακαλύφθηκε.

Ἡ Σωσάνα, κἀπονηρομένη ἀπ' τὸ καινοῦργιο δυστήχημα, ἀναρῶστηκε νὰ φρῆν μακρονὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ ἐπαναθῆ στοὺς συγγενεῖς της. Ἄλλὰ μετὰ δύο χρόνια, κἀτελήφθη ἀπὸ νοσῆα γιὰ καὶ θέλησε νὰ γυρῆ πᾶν στὴν πατρίδα της.

Ἦταν μῶλις ἔκκοι χρόνον ἀκόμα καὶ μ' ὀλα τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει, τὰ γαλανὰ καὶ γαλήνια μάτια της δὲν εἶχαν θέλωσε καθόλου, ἀπεναντίας μάλιστα εἶχαν γίνε φῶραότερα ἀπ' τὸν πόνο.

Μῶλις ἔφτασε στὴν πατρίδα της, ἡ νέα γνώρισε ἓνα νέο κ' ὄρασι ἀξιωματικὸ, ὁ ὀποῖος τὴν ἔρωτευθηκε τρελλὰ καὶ ζῆρησε νὰ τὴν κἀμῃ γυναίκα του.

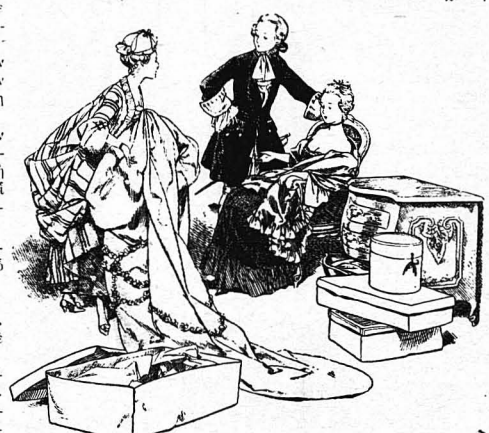
Ἡ Σωσάνα δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀρῆθῃ κ' ἔτσι, μετὰ ἓνα μῆνα, ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τους. Τῆ φῶρα αὐτὴ ἀποκάσαν νὰ κἀμῶν τὸν γάμο μετὰ μιὰ βδομάδα, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἐπενέβη ὁ μυστηριώδης δολοφόνος τὸν ἀρραβωνιαστικῶν τῆς νέας. Διὸ νύχτες πρὸ τοῦ γάμου, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς βρόθηκε σκοτωμένος κἀποσιῆς τοῦ δρόμου...

Ἀρχισαν ἔξανά νὰ ἔρεινοῦν γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δολοφόνου, ἔπασαν πολλὸς ὑποπτοῦς, μὰ ἀναρῶστηκαν στὸ τέλος νὰ τοὺς ἀρῆσαν ἐλεύθερους. Ὁ πραγματικὸς δολοφόνος δὲν βροκότανε ποῦθενά, ἦταν ἀόρατος, μυστηριώδης...

Μιὰ ὄραια βραβῆν τοῦ Μαῖου ἓνας νέος κατῆς παρουσιᾶστηκε καλοντυμένος καὶ καλοσυγγραμμένος καὶ χῆπῃσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ τῆς Σωσάνας. Ὁ κατῆς αὐτὸς ἦταν γνωστὸς σ' ὀλη τὴν πόλι γιὰ τὴν ἀνδρεία του. Μῶλις μῆτῃσε στὸ σπίτι τῆς νέας, γύρισε στὸν γέρο πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἦρθα νὰ σὰς ζήτησω τὴν κόρη σας, τὴ Σωσάνα, γιὰ γυναίκα μου.

Ὁ πατέρας τῆς νέας κἀπῆσε τὸ καλοδεμένο αὐτὸ παλληκῆρι μὲ κατὰ τῆ-

Τὸ νυμφικὸ τῆς φῶρεμα ἦταν βασιλικό...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Κατά το έτος 1706, το Τουρνό της Γαλλίας επολορκείτο στενά από τους Γάλλους.

Οι πολιορκούμενοι έπυρραβιαν κ' αυτοί έσχυρη αντίσταση, αλλά ύστερ' από πρόμηρη πεισματώδη πολιορκία, οι αντίπαλοί τους είχαν ύπερτερήσσει πολλά έξωθεν: κ' άρχισαν να δέν έμμενε παρά ένα άκωμα, μετά το πάρομο του οποίου ή πόλ. θάπαφε στα χέρια τους.

Ο κόμης Δάουν, ο διοικητής της πόλεως, βλέποντας ότι οι έχθροι έτοιμάζοντο να έπιτεθούν κατά του μοναδικού αυτού όχυρώματος και ότι είχαν μάλιστα τοποθετήσει σε μικρή απόσταση απ' αυτό τις πολιορκητικές των μηχανές, άποφάσισε να λάβη τά μέτρα του.

Κάλεσε λοιπόν τους άνδρες του, επί κεφαλής των οποίων ήταν κάποιος Πέτρος Μίκια, και τους δέταξε να άνοιξουν ύπόνομο και να προχωρήσουν κρυφά ως το μέρος των έχθρων μηχανών για να τις άνατινάξουν στον άερα και να έμποδίσουν έτσι την έπίθεσι.

Ο Μίκια άνέλαβε τη δουλειά που του άνέθεσαν με ζήλο και με την βοήθεια των άνδρων των κατορθωσε να σκάψη ένα μεγάλο λαγούμι, στο όποιο δέν ύπολειπότητα παρά να τοποθετήσει το φυτό και, βγαίνοντας έξω από εκεί, να βάλει φωτιά.

Ένω όμως έτοιμάζονταν να συμπληρώσει τις προπαρασκευές του, άκουσε από επάνω έναν φοβερό θόρυβο και κατάλαβε ότι οι έχθροι άντελέχθησαν το σχέδιό του.

Τι να κάνει τώρα; Να άφήση το έργο του μισοτελειωμένο και να φύγη, δέν μπορούσε. Η πόλ. τότε θάπαφε σύγχορα στα χέρια των έχθρων.

Μονάχα μία λύσις ύπήρχε: Να μείνη ο ίδιος εκεί και να βάλει με τά χέρια του φωτιά, άδιαφορώντας για τον άναπόφευκτο θάνατο που τον περιμενε.

Διέταξε λοιπόν τους συντροφιούς του να βγούν απ' την ύπόνομο για να γλυτώσουν και πριν φύγουν τους ειπε:

— Μην ξεχάσετε να πήτε πως πεθαίνω για το βασίλειά και πως στη φροντίδα τη δική του έμπιστεύομαι τ' αγαπημένα μου πατριά. Αυτός άς γίνη βοηθός των, αυτός άς γίνη προστάτης των, αυτός άς γίνη πατέρας των. Έγώ πεθαίνω γι' αυτόν και πεθαίνω εύχαριστήμενος.

Μόλις οι σύντροφοι του Μίκια έφυγαν, ο γενναίος Γάλλος πλησίασε στο μέρος όπου ήταν κλεισμένο το μπαρούτι και έβαλε φωτιά. Ένας τρομερός κρότος άκούστηκε τότε και ή γή γύρω άνατινάχθηκε στον άερα, θάβοντας κάτω από σωρούς χωμάτων μαζί με τον Μίκια εκατοντάδες έχθρους.

Η γενναία πράξις του Μίκια έγινε άφορημύ να σωθή το Τουρνό. Οι πολιορκητά, κατόπιν της εκρήξεως αυτής, σταμάτησαν τις έπιθέσεις των, οι κάτοικοι ένωσθήσαν στο μεταξύ από τους φίλους των και άνάγκασαν τους έχθρους των να λύσουν την πολιορκία.

Ξι κ' άποκρίθηκε, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του:

— Θέλεις να πεθάνης και σ' άν τ' άλλους; — Αυτό είνε δική μου δουλειά, άποκρίθηκε ο νέος άπόταμα. Άγαπώ τρελλά τη Σωσάνα και δέν σιλλογίζομαι τίποτ' άλλο, εκτός απ' αυτή. Ο έρωτάς μου είνε τόσο μεγάλος, που άν άρνηθήτε να μου την δώσετε, θά με δίητε μέσα σε λίγες μέρες πεθαμένο...

Μπροστά σε μη τέτοια άρρώστια ή άταρηγόρητη Σωσάνα ύποχώρησε και δέχτηκε την πρόταση του ναύτη. Ο γάμος τους συμπήρσαν να γίνη ύστερ' από ένα χρόνο.

Έπί τέλους έφτασε ή ποθητή μέρα κ' άλλάχτησαν τά σπέρανα. Μόλις οι δύο σύζυγοι άποσύρθησαν στον νυχικό θάλαμο, ο νέος πήρε τη Σωσάνα στην άγκαλιά του και της έξωμολογήθηκε με άπειρη τρυφερότητα την άγάπη του.

Κατόπιν, σκάνοντας κάτω το κεφάλι του, σάν να υπερέπιανε να την κριτάξει, της φανέρωσε πως αυτός είνε σκοτώσει τους τρεις πρώτους άρραβωνιαστικούς της, μέσ' στην τρέλλα της ζήλειας του, και την βέβαιωσε να τον συγχωρή.

Μόλις τελείωσε ή τρυμερή αυτή έξωμολόγησι, ο νέος κούτης σηκωσε το κεφάλι του και γύρισε πρός το μέρος της Σωσάνας, γεμάτος άγνεία, περιμένοντας μία λέξι απ' το στόμα της.

Μά ή Σωσάνα, ή άγνή Σωσάνα, κούτοταν νεκρή μπροστά στα πόδια του. Το τρομερό του μυστικό την είνε σκοτώσει...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Σαίν Άρνώ στη Βάρνα. "Όπου οι Τούρκοι χαμάληδες διαμαρτύρονται. Η πελιτική του Φραγκωχιώτη Κουρεντή. Πώς μιλάνε στους Τούρκους. Ο ύποναυάρχης Βούλγαρης και ο Άθηνάιος Λωπεδύτης. Ο κ. Χιλιάς και ή παροιμία του κ. Βενιζέλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όταν κατά τον Κριμαϊκό πόλεμο ο Γάλλος στρατάρχης Σαίν Άρνώ ένήργησε άπόβασι στη Βάρνα, χρησιμοποίησε για τη μεταφορά διαφόρων στρατιωτικών ειδών Τούρκους.

"Άμα όμως έφτασε ή ώρα της πληρωμής, ο στρατάρχης βρέθηκε σε άδυναμία να τους έξωφρήση το χρέος, γιατί το πλοίο με τά χρέηματα δέν είχε φτάσει ακόμα. Τότε, έπειδή οι άχθοφόροι θορυβούσαν, κάλεσε τον διεκμηνέα του, έναν Έλληνα Φραγκωχιώτη, ονοματι Κουρεντή, για να τους καθηρολάξη.

— Πέστε, σάς παρακαλώ, του ειπε με τη συνθησιμένη του εδγένεια, στους κυριούς άντις ότι λυσιμια γιατι άναβάλω την πληρωμή τους, αλλά διατηρώ δέν έφτασε ακόμα το πλοίο με τά ταμεία του στρατού. Πρέπει λοιπόν να κούουν υπομονή μέχρι τότε...

Ο πακάνορος Φραγκωχιώτης διεκμηνέυς, ύποκλήθηκε, γύρισε προς τους άξέστοις Τούρκους χαμάληδες κ' άρχισε να τους λέη:

— Μαρε Μπεζεβεγκλέ, κεραταρλό!

— Στάσου, στάσου!... του φώναξε τότε ο Σαίν Άρνώ, ο οποίος παρ' όλη την άγνοια της τουρκικής γλώσσας καταλάβαινε μερικώς λέξεις. Στάσου, για το Θεό!... Έγώ δέν σου ειπα να τους πής τέτοια λόγια...

— Δίχη έχετε, στρατάρχα μου, άπακρίθηκε ο Κουρεντής, μα μονάχα αυτή τη γλώσσα καταλαβαίνω οι Τούρκοι χαμάληδες. Άν τους έλεγα κυριούς, όπως μου ειπате, θά θυμώνανε περισσότερο...

***

Του ύποναυάρχου Κονστ. Βούλγαρη, ένας λαοπόδης του έκλεψε κάποτε το πορτοφόλι με τρεις χιλιάδες δραχμές. Ο κλέπτης σινελήφθη έπειτα από λίγον καιρό, αλλά ή χιλιάδες δέν βρεθήσαν.

Η άνάκρισις κάλεσε τέσσερες φορές τον ύποναυαρχο προς έξέταση. "Όταν τον κάλεσε και πέμπτη φορά, ο Βούλγαρης έγραψε στον άνακριτή:

— Ο κ. Βούλγαρης άπέθανε και έκληροδόησε εις τον κύριον Κλέπτην τας τρεις χιλιάδας. Ξυτε άρνήσατε αυτόν ελεύθερον και μη ταράτετε πλέον τον αώνιον ύπνον του κλεπέντος!...

***

"Όταν ο κ. Ιωάν. Ήλιάδης ήταν Γενικός Διοικητής της Δυτικής Μακεδονίας, στενοχωριόταν γιατί δέν είχε άρχετο προσωπικό, να διοικήση ύπως ήθελε.

Καθώς είνε γνωστόν, το πλείστον των δημοσιών ύπαλλήλων της Μακεδονίας τότε, μη προχωρήσαν στο κίνημα, έφυγε στην Παλαιά Έλλάδα. Κι' έτσι τά δημοσία γραφεία έμειναν άδειανά.

Τς στενοχώριες του αυτές ο κ. Ήλιάδης τις έγραψε διά μακρών στο Βενιζέλο, ο οποίος έλειπε την εποχή αυτή στην Εθιοπία.

Κι' ο Βενιζέλος του έγραψε την έξής Κομητιή παροιμία:

«Η καλή νοικοκυρά και με το κουτάλι γνέθει».

Ο κ. Ήλιάδης κατάλαβε την παροιμία καλά, και σάν καλή νοικοκυρά κάθησε κ' έγγε σε εε τόσο ύπόθεμα με τους λίγους ύπαλλήλους που είχε, ώστε ακόμα και σήμερα ή Δυτική Μακεδονία δέν λησιμόνηε την διοικήσι του...

***

Μία μέρα ο Κολοκοτρώνης όρηκε τους σκοπούς του στρατεύματός του να κοιμούνται. Άμεσως παρόταξε ο' ένα τετράγωνο όλο το στρατό του και στη μέση έβαλε τους ύπναράδες σκοπούς. Έπειτα όρησε τους άνδρες του:

— Βρε σεις έχετε σκυλιά στα πρόβατά σας;

— Έχομε, του απάντησαν όλοι μ' ένα στόμα.

— Κι' άν δέν φυλάνε καλά κ' ο λύκος τρώει τά πρόβατα, τί τά κάνετε;

— Τά σκυλιόνουμε! απάντησαν πάλι οι στρατιώτες μ' ένα στόμα.

— Για ποτή φορά, τους ειπε τότε ο Κολοκοτρώνης, δέν θά τους σκοτώσωμε αυτούς εδώ τους ύπναράδες. Θά περάσετε όμως όλοι από μπροστά τους και θά τους φτύσετε στα μούτρα!

"Όσοι και έγινε...

